

Казки про тварин

Бог та бідний вовк

Бог та бідний вовк

Був собі бідний вовк, що трохи не здох з голоду: ніде нічого не піймає. От і пішов до бога просить їжі. Приходить до бога та приставився таким бідним, таким бідним, ще гірше, ніж був.

— Боже,—каже,— милостивий, дай чого їсти, бо пропаду з голоду.

— А чого тобі їсти? — каже бог.

— Чого дай, то дай.

— Отам на луках пасеться попова кобила, вона ніяк не підбіжить, оту й з'їж.

От вовк мерщій од бога — трюх-трюх — так біжить! Та до кобили:

— Здорова була, кобило. Казав бог, щоб я тебе з'їв.

— Що ж ти таке, що ти мене будеш їсти?

— Вовк! — каже.

— Та брешеш,— собака.

— Їй-богу,— каже,— вовк.

— Ну, коли ж ти вовк, то з чого ж ти починатимеш мене їсти?

— Аз голови.

— Е, вовчику,— каже,— вовчику. Коли вже ти наважився мене з'їсти, то починай з хвоста. Поки доїси до середини,— а я все буду пастись,— та й доситішаю. Тоді ти й закусиш ситеньким.

— Чи так, то й так,— каже вовк.

Та зараз до хвоста. Як потягне за хвіст. А кобила як вихоне задом, як дасть копитами в пику...

Вовк не знає вже, чи на сім, чи на тім світі. А кобила як дремене — аж курява встала. От вовк сидить собі та й думає:

— Чи я не дурний, чи я не скажений, чому було не хватати за горло?!

От він знов потяг до бога просить їжі.

— Боже,— каже,— милостивий. Дай хоч трохи попоїсти, а то опухну з голоду.

— Хіба,— каже бог,— тобі кобили мало? Вовк лається:

— Хай,— каже,— з неї шкуру живцем на гамани злуплять. Не то не наївся, а мало пики не розбила...

— Ну, коли так,— каже бог,— то піди отам над яром такий ситий баран пасеться, то ти його й з'їж.

Пішов вовк. Баран пасеться над яром.

— Здоров, баране.

— Здоров.

— Казав бог, щоб я тебе з'їв.

— А що ти таке, що їстимеш мене?

— Вовк,— каже.

— Та брешеш,— собака.

— Ні, їй-богу,— каже,— вовк. — А коли ж ти вовк, то як ти мене їстимеш?

— Як їстиму? З голови почну, та й увесь мій — не як.

- Е, вовчику, — каже,—вовчику. Коли вже наважив мене з'їсти, то стань краще он там над яром і рот роззяв, а я сам так туди й ускочу.

— Ставаймо,— каже.

От став він якраз над кручею — така круча!— Роззявив рот, так тая паща аж зяє: от би проковтнув. А баран як розженеться, як вчистить у лоб! Вовк — беркиць у яр... Добре наївся. Сів тоді сердега та й плаче:

- Чи я не дурний, чи я не скажений... Чи то видано, щоб живе м'ясо та само у рот ускочило?...

Думав-думав та й пішов знову просить їжі до бога.

— Боже,— каже,— милостивий, боже милосердний. Чого дай, то дай попоїсти, а то пропаду з голоду.

Бог каже:

— Такий з тебе їдець. Тобі якби само в рот ускочило... Та вже що з тобою робити: піди, там чоловік по дорозі згубив сало — то й твоє, воно нікуди не втече.

Послухав вовк, прийшов на місце — аж лежить сало. Він сів та й думає:

«Добре, з'їм я його. Але ж воно солоне — пити захочеться. Піду спершу нап'юся, а тоді вже й з'їм». Пішов. Поки там до річки та од річки, а чоловік оглядівся, що нема сала,— повернувся — коли воно лежить. Узяв те сало. Приходить вовк — нема сала. От сів та й плаче:

— Чи я не дурний, чи я не скажений. Хто таки не ївши п'є.

Сидів-сидів, а їсти аж-аж-аж... Йде знову до бога просити їжі. — Боже,— каже,— милостивий, боже милосердний. Чого дай, то дай попоїсти, а то віку не доживу.

— Та й набрид же ти,— каже,- з тією їжею. Та що вже з тобою говорити піди, там, недалечко села, пасеться свиня,— оту й з'їж.

Пішов.

— Здоров, свине.

—Здоров.

— Казав бог, щоб я тебе з'їв.

— А що ти таке, що ти будеш мене їсти?

— Вовк!

— Брешеш,— собака.

— Ні,— каже,— вовк.

— Хіба ж,— каже,— вовкові їсти нічого?

— Нічого,— каже.

— Коли ж,— каже,— нічого, то сідай на мене, я тебе повезу на село. У нас тепер вибирають усяке начальство,— може, й тебе виберуть.

— Чи так, то й так. Вези Сів на свиню. Прибіга в село, та як закувіка — аж вовк перелїкався.

— Чого се ти,— каже, — кричиш?

— Та це ж я,— каже,- - скликаю громаду, щоб тебе швидше вибрали за начальство.

Коли це люди як сунуть з хат з кочергами, з рогачами, з лопатами... Хто що запопав У вовка аж дух сперло од страху От він потихеньку до свині:

— Скажи, чого це так багато народу біжить?

— Та це ж,— каже,— для тебе

От народ як зсадив вовка, як почав пірчить, то вже йому й їсти перехотілося — насилу живий вирвався.

Як дьорне, та прямо до бога.

— Боже,— каже,— милостивий, боже милосердний. Дай чого-небудь хоч кришечку попоїсти, а то от-от кінець віку. Бог каже:

— Піди, там он іде кравець. Нападеш на нього та й поживишся.

Ледве потопавав вовк. Перестрїва на дорозі кравця:

— Здоров, чоловіче.

— Здоров.

— Казав бог, щоб я тебе з'їв.

— А що ти таке, що станеш мене їсти?

— Вовк,— каже.

— Брешеш,—собака.

— Ні,— каже,- їй-богу вовк. — Та А Малий же ти з біса. Ану, давай я тебе поміряю.

Та як укрутить у хвіст руку — і давай міряти аршином! Міряв його, міряв — уже тому вовкові й дихать не хочеться, а він усе міряє. Та приказує:

— Аршин вздовж, аршин впоперек! Доти міряв, поки й хвіст у руці зостався. Вовк як чкурне! Та годі вже до бога, побіг до вовків:

—Вовчики-братики, таке й таке лихо. Вони давай гнаться, давай гнаться за тим кравцем. Що тут у світі робить? Бачить — біда. Аж стоїть дерево. Він На те дерево: заліз аж на саму верховину. А Вовки так те дерево й обступили та аж зубами клацають... Куций і каже:

— От як ми зробимо: я стану насподі, а ви всі на мене, усі на мене, один зверх другого, аж поки досягнем вражого сина...

Стали вони один зверх одного — така драбина. От уже одному Жомові стати і кравця дістати. Кравець бачить, що непереливки, та й каже:

— Понюхаю хоч наслідок табаки. Тільки-но понюхав, та як чхне:

— Апчхи!

А спідньому вчулося, що той верхнього міря та каже: «аршин!» Та як пирсне відтіля, а вовки як посиплються наниз, та драла... Зліз тоді кравець з дерева та й пішов собі безпечно додому. Живе собі з молодницею та їсть книші з паляницею. І я там був, мед-пиво пив, по бороді текло, а в рот не попало. От вам і казка, а мені бубликів в'язка, мені колосок, а вам грошей мішок.